

wiggata näen ollewad. Olli meil suur kartus, et teile peaks middagi önnetust juhtuma. — Polle mul wigga suggugi, ütles Keiser, muud kui lange soma isso. Laske rohkem sõmaaega walmistada, keikile neile tubli laewameestele.

Kaua ellago Keiser, kaua ellago Peter, se suur Keiser, kaua ellago ülem wallitseja! hūdis keik rahwahulk hobil; agga se waene lekk, ehmatust täis, pallus andeks, et ta polnud Keisrit ãrratunnud. Ei mitte, armas mutrike, ütles Keiser, kuida olleksid sa wallitsejat, mustas madroši ridis, woinud ãrratunda! Sinno poia rided jägo mulle felle pâwa önnistud tõ mällestusselks; ning omma rahha-fukro temma kätte pannes: siin on nende hind! Kui Tehwan unnest ãrkab, ütle temmale, et Peter Aleksiewits ikka temmale sõbraks saab ollema.

Keiser läks sealt Lahta küllasse; agga et ta kaua aega märjad rided olli selga jätnud, jai ta senna haigeks, ja surri peagi Peterburri ãrra, ühte wanna wiggasse, mis tedda ammogi olli waewanud, ja mis se külma wee läbbi surmajaks töbekks läks.

Kelle melest ühhe ainsa innimesse ello nenda paljo maksab, et, omma ello senna körwa pannes, sedda püab peästa, se on tööste wåårt, et tuhhandette tuhhande ülle wallitseb. —

